

FÖLDALATTI

„Miféle földalatti...”
(Pálinszky János)

Ijedtemben csak ránéztem, szem-
botlásból szinte, és szoknyámat
feldagasztotta a peronon
végigsöprő száraz légáram,
nyálkahártyámat sem kímélve,
mely, mandulám híján, megduzzadt
mindenfelé, torlaszt torlaszra
emelve torkom és garatom
járataiban, bent rekedve
hallottam a hangomat is már
a fejemben, sikoltozhattam
dagadt szoknyámba kapaszkodva,
mikor a szerelvény feltűnt a
szemüvegében, s siklott felém.

Fenyves Marcell

SZINDBÁD – EGY FUVAROS ÁLMA

„...engemet éppígy hívnak, mint téged, mert én
a tengerjáró Szindbád vagyok.”
(A TENGERJÁRÓ SZINDBÁD UTAZÁSAI)

Ordas sorszekrény-regiment; ólmos pianínók!
Szindbád nap nap után néhány garasért robotolt csak,
négy kerekén döcögő lélekvesztővel a város
zsibvásár-kacatát igatúróként fuvarozva.
„Kis Mukknak sikerült, na de hol nőnek mai napság
kis Mukkok?” Rövid és sör a tápja, ha izzik, az éjjig
hullva a Lámpásban, hol a szeszt maga Majmuna tündér
mérte a serhabtól izamós söntéssziget árnyán.
Csapkezelő nemtő igyekezhet: a sörfolyosókon
tódul a gazdag lé; agyakat zsibbaszt a homálya.
„Mester jobbja legyenek? Papucsok nyáját idomító:
törpe szaván furkó? – Nini, szemsugaram magasától
néhány centire mint lódul meg a ritka vitorlás,

mit Szaladín, a jeges pillájúak veteránja
 kommandíroz! Az orrdeszkázat a cél.” Mialatt két
 álomszaltóval ködlénye a tatra bukott, gyúlt
 homloka szesszel telten az asztallapra hanyatlik.
 Mámora forrását sem hagyta elunt közegében
 éteri énje, mikor légbukfencsel tovaszökkent,
 s csepp ha veszett a becses komlófőzet poharából.
 „Kézben e hérosz-szer. Nosza, nézzünk körbe, miként jár
 errefelé az idő! Van-e csapszék itt, amidőn majd
 korszóm kortyig ürül?” Szaladin csibukolva köszönté:
 „Mekkán és Medinán kívül, hol a cangabetyárok
 roncsolt elmével szlalomoznak a kocsmamanók közt:
 Zugló duttyánit töltötte be dosztig a híred.
 Sertartásmester nélkül csak apadna hitem, hogy
 egyszer a Teljesedés Szigetén italunk körülüljük.
 Innen az iszkiriszél lendíti tovább a hajót, mely
 mennyterhelten alél. De a jóskorszak merülőben.”
 Életek, így a halál ura lett e bizarr hivatalban,
 háromszázvalahány, no meg egy napnyugta után, mert
 végre a sörcsapolás fortélyait is kitanulván,
 hordóemberkék tizedelt népén gyakorolja
 démoni kedve szerint garatöblítő tudományát.
 „Csapra veled, barilém” –: kezesebb matróz se ragadt még
 szálkafa karjával fürgén karavella-segítőt,
 tengeriöl-hurkát s eszelős zsineget se csomózott.
 Mégis e féllény-klán, miután javukat kicsavarták,
 Szindbád jókora ösztönző tolatát követően:
 mint mondják, örökebb buborék-tereken tovabucskáz. –
 Zérószesz-csobogón te, ki csírababot se nevelnél,
 óaranyú kataraktáknak szentelve gigádat,
 telje szigormezején Szindbádra milyen feladat várt?
 Itt napijegy, bérlet bájhölgye helyett e belépőt
 cékla-fején kacsafark-viselés rejtvénye fogadta.
 Fújta a választ, hisz kispesti hobólogikája
 széliramú. „Kusza tollazatom firtattad, az *így áll*;
 kocsmái nyelven: *ígyál*. Igazam van-e, iccehuszárom?”
 Erre a villámos feleletre belobban a „Taps!” – mécs,
 felhők ráncai közt. Hamarasztal az alkoholista
 torzógyomra előtt. „A manóba, ezek nem ízélnek:
 rúkh-rántotta legott; füge friss zamatú, makifejnyi!”
 Gyors Unimukk döggivel; jatagánszész a főgurulásig.
 „Szindbádok – mivel arca hat is van a flasketükörben –,
 Hattínnál, hol a templomosok pecsenyére kiszültek,
 krisztusi minta szerint tálalva maguk dögevőknek,
 ejh, melyikünk lehetett szultán tevétlegetlője?
 Hát a Felettesiné? Ni, tarantulapókszövedékén
 négy emelet magasán himbálja magát; be-bepislog

rágós képpel az ablakokon, mifénéznek a házban.
Szomszédom, Moha úr, aki vagdaltáru-szakértő!
Gyűlnétek valahányan az ingyen kosztra, piára?”
S jöttek. A replikajancsik, az illemhely-referensek;
körmös zombicsapatban az angyaldíjbeszedők is,
végül a termőnők: kosaras kocsival, kocahassal.
Roncstreklámautó curukol, csattanva halánték
pengevizében. A szemzugolyába lapult deliráló
pöttöm lénye fölött csaposasszonya medvealakja:
Ébresztő, fuvaros. – „Maradék sörömet megihatnám?”

Invokáció

Negyvenedik napom itt, e pokolban.
Kínoz a dal ma, de marjon e méreg,
egyre vezessed előre a tollam,
kárhozatos fia szent Lucifernek!

Darvasi László

SZEGÉNY HENRIK

Radnóti Sándornak

Azt hiszem, apám kakasa miatt szerettem meg ezt a férfit. Azt szeretném legelőször is kijelenteni, hogy én, Berthold Müller lánya, Zsófia Müller pontosan tudom, mi a szerelem. Szemernyi kétely sincs bennem. Azt gondolom, kiürítettem a méregpoharat, méghozzá az utolsó cseppig, mindent tudok erről az érzésről. Igen. Mindent tudok erről az állapotról, a természetéről, a működéséről, arról, hogy mi mindent képes tenni az ember világával. Mindent tudok erről a betegségről. Az utolsó otthoni estémen bámultam a naplemente vörösét. És a Henrik úr földjén alászálló napkorong elé valami levélke szállt, és csak táncolt, csak libegett az esti fuvallatban, mintha valahonnan zene szólt volna. Holott olyan csönd borult a vidékre akkor, abban a pillanatban, mintha az egész világ süketült volna meg. Ezt akarom most elmondani. El akarom mondani, mert azt szeretném, hogy aki hall engem, abban ne támadjon kétség, ne gondolja, hogy ez a kis cafska, ez a rongyos seggű, vézna gyereklány halandzsázik csupán. Nem, nem és nem. Tudom, hogy a szerelem mit tesz a testtel, a lélekkel, azt is jól tudom, mit tesz a gondolataimmal. Nincsen titok. Ez a legfontosabb. Ezt megérteni. A szerelemben annyi titok sincs, mint egy frissen kiszült cipóban, éppen csak fölfogni nem lehetséges. A szerelem nem valóságos dolog, az emberi elme vidéke fölött áll, a megértés képességein túli világba vezet, éppenséggel oda, ahol mégiscsak emberként igyekszünk viselkedni, holott már nem vagyunk azok, nem lehetsz ember, valami más vagy, én azt nem tudom,